

Arrest

nr. 174 920 van 20 september 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 31 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 november 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 januari 2016 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 juni 2016.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen noch vertegenwoordigd. Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.

Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, *Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49). Een onderzoek van de ontvankelijkheids- en in voorkomend geval de gegrondheidsvoorwaarden van het beroep is derhalve vereist.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3° juncto artikel 40ter en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en “de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht”.

De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betrekking heeft op de voorwaarde van het ‘ten laste zijn’ vervat in artikel 40ter, eerste lid juncto 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. De gemachtigde oordeelde in dit verband dat, om als ‘ten laste’ te kunnen beschouwd worden, er reeds een afhankelijkheidsrelatie diende te bestaan tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst.

De verzoekende partij voert aan dat men ‘ten laste’ is als men in de maanden voor de aanvraag tot gezinshereniging afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen, dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoonlijke verblijfplaats. Zij stelt dat het ‘ten laste zijn’ een feitenkwestie is die op alle mogelijke manier mag bewezen worden. Hierbij en ook verder in het verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar rechtspraak van het Hof van Justitie.

Er dient op gewezen te worden dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie, die betrekking heeft op de Burgerschapsrichtlijn. Deze richtlijn is immers slechts van toepassing op burgers van de Unie die gebruik maken van hun recht op vrij verkeer en hun familieleden, terwijl de referentiepersoon in casu een Belgische onderdane is van wie wordt

aangevoerd noch aangetoond dat deze gebruik zou hebben gemaakt van haar recht op vrij verkeer. Evenmin wordt aangevoerd en aangetoond dat, door de verzoekende partij een verblijfsrecht te ontzeggen, haar Belgische moeder het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten. Zodoende valt de verzoekende partij onder de louter internrechtelijke toepassing van voormeld artikel 40ter, eerste lid juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, zodat zij zich dan ook niet dienstig kan beroepen op de interpretatie van het begrip 'ten laste' van het Hof van Justitie. Vervolgens wijst de Raad erop dat er wat betreft het 'ten laste' zijn van de referentiepersoon, geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit. Met haar betoog lijkt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk te maken dat de gemachtigde - gelet op zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid in dit verband - niet zou kunnen of mogen verwijzen naar een 'ten laste' zijn in het land van herkomst en dat het daarentegen zou moeten volstaan dat de verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag 'ten laste' was, in de periode dat zij zich reeds in België bevond, door aan te tonen dat zij ingeschreven staat op hetzelfde adres als de referentiepersoon of dat deze referentiepersoon de huisvesting financiert, en zonder dat het bewijs van overschrijvingen voorafgaand aan de aanvraag zou moeten voorgelegd worden.

Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geenszins concreet ingaat op de vaststellingen van de gemachtigde aangaande de financiële/materiële afhankelijkheid in het land van herkomst, zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. Zij betoogt slechts dat zij wel degelijk financieel en materieel ondersteund werd door de referentiepersoon en hiervan diverse bescheiden naar voren had gebracht, maar de verzoekende partij erkent hierbij zelf dat deze ondersteuning slechts dateert van de periode dat zij zich reeds in België bevond. Gelet op hetgeen de Raad hoger heeft vastgesteld, kan hiermee dan ook geen afbreuk worden gedaan aan de vaststellingen van de gemachtigde aangaande het 'ten laste' zijn in het land van herkomst. Ook stelt de verzoekende partij nog dat op de bijlage 19ter van 28 mei 2015 nergens om documenten aangaande eigendommen en/of inkomsten van haar echtgenoot gevraagd werd, en dat men, door zich a posteriori op de ontstentenis van deze informatie/documenten te beroepen, een voorwaarde aan de wet toevoegt. Er dient echter op gewezen te worden dat de verzoekende partij zich richt tegen een overtollig motief. Uit de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt immers dat de gemachtigde reeds had vastgesteld dat de verzoekende partij zelf niet aantoonde onvermogen te zijn en dat zij geen inkomen wist te verwerven - de Raad benadrukt nogmaals dat de verzoekende partij aan deze vaststellingen met haar betoog geen afbreuk kan doen - en deze vaststelling volstaat om voormelde bestreden beslissing te schragen. De eventuele gegrondheid van het betoog van de verzoekende partij gericht tegen het overtollig motief kan de wettigheid van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dan ook niet aantasten, zodat op dit betoog niet verder dient te worden ingegaan.

Daar waar de verzoekende partij nog aanvoert dat de motiveringsplicht is geschonden "om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de verzoekende partij met haar Belgische moeder", dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet alleen niet duidelijk maakt op welk motief zij precies doelt, maar tevens dat zij nalaat aan te geven op grond waarvan zij meent dat, hetzij voor de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, hetzij voor het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, met deze elementen rekening diende gehouden te worden.

Het enig middel lijkt ongegrond."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 16 juni 2016 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 11 augustus 2016, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 9 juni 2016 opgenomen grond, wenst zij het arrest van de Raad dat in de eerste aanvraag werd geveld, met name een arrest van 11 december 2015, te benadrukken. Ze is van oordeel dat uit dit arrest kan afgeleid worden dat zij, die in België werd geadopteerd door de moeder, mag aantonen dat ze in België ten laste was. De verzoekende partij stelt dat dit in de tweede aanvraag werd aangetoond, maar dat de Raad van standpunt verandert en dat de tegenpartij kan eisen dat de verzoekende partij ten laste is in het land van herkomst. Ze verwijst in dit verband naar de pagina's 5 en 6 van het arrest waaruit dit volgens haar kan worden afgeleid en stelt dat de beschikking in strijd is met het eerdere arrest dat ook betrekking heeft op haar.

3.2 Er dient te worden vastgesteld dat de Raad aanneemt dat de verzoekende partij met haar verwijzing doelt op het arrest van de Raad van 11 december 2015 met nummer 158 208. In dit arrest, dat eveneens een bijlage 20 gericht tegen de verzoekende partij tot voorwerp heeft, wordt het beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van 22 mei 2015 tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten verworpen. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, kan uit dit arrest echter niet – en dit impliciet noch expliciet – afgeleid worden dat het zou volstaan dat de verzoekende partij aantoont in België ten laste te zijn. In het voormelde arrest wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat het gegeven dat de verzoekende partij aanvoert *“dat zij niet kan aantonen dat zij voor haar aankomst in België financieel ondersteund werd door haar Belgische moeder; omdat de adoptie pas op 22 oktober 2014 door de rechtsbank van eerste aanleg te Hasselt werd erkend, en zij reeds sedert 2007 in België verblijft”*, haar echter niet vrijstelt *“aan te tonen dat zij, om aanspraak te maken op het verblijfsrecht, dient aan te tonen dat zij overeenkomstig artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet ten laste is van haar Belgische ascendent.”*, waarna uitdrukkelijk het volgende wordt gesteld: *“Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door de Belgische ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.”* Vervolgens stelt de Raad in voormeld arrest van 11 december 2015 vast dat het loutere feit dat de verzoekende partij tijdens een periode van illegaal verblijf onderdak kreeg van een familielid in België en, gelet op het illegaal verblijf, een poos geen inkomsten uit een tewerkstelling kon verwerven, niet inhoudt dat vaststaat dat zij voorheen in het land van herkomst ten laste was van dit familielid en dat zij een recht op verblijf kan laten gelden met toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet, en wordt uitdrukkelijk aangegeven dat de verzoekende partij *“erkent dat zij niet kan aantonen dat zij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon”*. De verzoekende partij kan zodoende niet voorhouden dat de Raad in een eerder arrest zou hebben vastgesteld dat het zou volstaan aan te tonen dat zij in België ten laste is, dat hij in de beschikking van 9 juni 2016 van standpunt is veranderd door te stellen dat de gemachtigde kan eisen dat zij ten laste was in het land van herkomst en dat voormelde beschikking zodoende in strijd zou zijn met een eerder arrest dat ook op haar betrekking heeft. Met dit betoog kan de verzoekende partij dan ook geen afbreuk doen aan de in voormelde beschikking van 9 juni 2016 opgenomen grond

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 9 juni 2016 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het enig middel ongegrond is.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE